

ічну пам'ять, а
пам'яттю міждо

душа Тарасова.
дала його поезії,
за-ново читати.
зітом сніє, і ди-
ничко ще жни
санія виїде, а
написати. Не
дотепнійші, а
серцем чули,
лава тобі, Та-
рару пісно спі-
тину голубити-
ном про данні

II. Куліш.

Слово над гробом Шевченка.

Немає нас ні одного достоїнного пророкти рідне українське слово над домовиною Шевченка: уся сила і вся краса нашої мови тільки йому одному відкрилася. А все-ж ми через це маємо велике и дороге нам право — оглянути рідну українським словом сю далеку землю.

Такий пост, як Шевченко, не одним Українцям рідний. Де б ти не вмер на великому світаньському мурові, чи в Сербії, чи в Болгарії, чи в Чехах, всюди він був би між своїми. Боявся сен, Тарасе, що вмереш на чужині, між чужими людьми. Отже ні! Посеред рідної великої семі спочив ти одиночком вічним. Ні в кого з Українців не було такої семі, як у тебе; нікого так як тебе на той світ не провозжали. Були в нас на Україні великі воїни, були великі правителі, а ти став висче всіх їх і семя рідна в тебе найбільша. Ти бо, Тарасе, вчив нас не людей із цього світу агоняти, не городи й села опановувати: ти вчив нас правди святої животворящої... От за сю-то науку зібралися до тебе усіх язиків люди, як діти до рідного батька; через сю твою науку став ти всім їм рідний, і провозають тебе на той світ з плачем і жалем великим. Дякуємо Богу святому, що живемо не в такій нік, що за слово правди людей на хрестах розпинали, або на кострах палили. Не в катакомбах, не в вертенах зібралися ми славити великого чоловіка за його науку праведну: зібрались ми серед білого дня, серед столиці великої, і всею громадою складаємо йому нашу щирю дяку за його животворне слово.

III. Т. в.